

forskjellige Afdelinger, med Hensyn til hvilke der gjør sig meget forskjelligte Betragtninger gjældende. Hvad først angaar Valgretten til Folkethinget og til Landsthinget, altsaa til de lovgivende Forsamlinger, have vi jo om dette Punkt hidtil havt en Regel, som jeg ikke veed har givet Anledning til nogen videre Ulempe. Det er den Regel, som allerede fandtes i Valgloven af 16de Juni 1849 og er gjentagen i den nye Valglow, at den, der har Bopæl paa flere Steder, bliver Valger, hvor han vil gjøre sin Valgret gjældende til Folkethinget, hvortil der i Valgløvens § 47 er knyttet den Bestemmelse med Hensyn til Valgretten til Landsthinget, at Ingen kan gjøre sin Valgret til Landsthinget gjældende undtagen der, hvor han ogsaa har gjort sin Valgret til Folkethinget gjældende. Denne Bestemmelse veed jeg ikke har givet Anledning til videre Uviol eller Uanskelighed, men jeg indrømmer, at der imod denne Bestemmelse, saaledes som den findes, kan gjøres den Indvending, at den ikke er fuldstændig udtømmende, at der ikke findes tilstrækkelige Regler om, naar og hvorledes dette Valg skal gjøres gjældende, og ikke tilstrækkelige Regler til at sikre sig imod, at En kan blive opført som Valger paa forskjellige Valglister. Smidlertid tror jeg ikke, at der har vist sig praktiske Ulemper derved. Sagen er jo den, at Tilfældene ere ikke saa meget hyppige, og navnlig vil det være sjældent ved Folkethingvalgene, at Noget, om han end maatte være opført paa flere forskjellige Valglister, vil se sig istand til at gjøre sin Valgret gjældende paa disse forskjellige Steder, da han for at kunne det skal være personlig tilstede. Det kan ganske vist tænkes, f. Ex. i Forholdet mellem Rjodenhavn og Frederiksberg, men det er vistnok meget sjældent, og jeg tror ikke, at det er indtruffet nogenstunde. Men vil man give en nærmere Regel derom, tror jeg ikke, at der er Grund til saa stærkt at fravige Reglen i Valgloven, som det ærede Medlem har gjort i sit Forslag, hvorved han gaar bort fra at lade den Bedkommendes Valg være det Afgjørende, og stiller dette som det aldeles Subsidiaire, saaledes at man først skal underkaste det en Undersøgelse, hvor den Bedkommendes Hovedopholdssted maa siges virkelig at være. Derved bereder man sig blot forskjelligte Uanskeligheder og bringer overmaade fine Spørgsmaal frem til Afgjørelse for Autoriteter, som ikke just kunne siges at være udrustede med den allerstørste Evne eller Sagkundskab i denne specielle Retning. Dertil kommer jo, at Lovforslaget her ikke engang med fuldkommen Sikkerhed betrygger imod, at Bedkommende dog kan være opført paa flere forskjellige Valglister og gjøre sin Valgret gjældende paa flere Steder, naar det nemlig ikke bliver opdaget paa det ene Sted, at han ogsaa har opholdt sig paa det andet Sted, og endelig har det jo sin store Ulempe saaledes at foreskrive, at den Bedkommende, naar

han ikke forud gjør Anmeldelse om, hvor han mener at have Hovedopholdssted, slet ikke skal være paa nogen Valgliste eller kunne udføre noget som helst Hverv. Derved kan man virkelig let komme til uberettiget at slette ham ud af alle Valglister. Den Bedkommende har maasse slet ikke selv nogen egentlig Forestilling om, at Andre anse det for tvivlsomt, hvor han har Opholdssted, eller at de tro, at han har Bopæl paa flere Steder. Det maa erindres, at det ærede Medlem sigter ikke blot til de Tilfælde, hvor der er en høj Grad af Uviol, men medtager ogsaa alle andre, og den Bedkommende vil da plauselig kunne finde sig ubeløst fra alle Valglister. Dersom tror jeg, at selv om man mener, at der med Hensyn til Valgretten til Folkething og Landsthing trænges til mere fyldige Bestemmelser end de, der findes i Valgloven, saa bør de i alt Fald ikke gaa i den Retning, som Bestemmelserne her gaa. Jeg skal nu senere komme ind paa, at der ogsaa med Hensyn til Bestemmelserne i §§ 4 og 5 findes mange Afvigelser fra det Bestaaende, som ere lidet heldige. Jeg gaar dernæst over til at tale om det andet Punkt, nemlig Valgbarheden til Landsthinget, og jeg tør vel nok sige, at det i Særdeleshed er dette Punkt, som har været Motivet til Lovforslaget, og at det maasse for en væsentlig Del er skrevet med et nylig indtruffet Tilfælde for Øie. Det ærede Medlems Forslag vil nu medføre, at medens efter den nu bestaaende Lovgivning og Praxis en Mand, der i Virkeligheden har Bopæl paa flere Steder, paa hvert af disse Steder kan vælges til Landsthinget, skal der ske en Indskrænkning deri, idet han kun vil kunne vælges det Sted, som han har anmeldt og faaet erkjendt som sit Hovedopholdssted. Jeg tror nu, at der ikke er nogen Grund til at gjøre en saadan Indskrænkning i de nu bestaaende Forhold. Den hele Bestemmelse i Grundloven, som knytter Valgbarheden til Landsthinget til den Betingelse, at Bedkommende skal være bosiddende i Kredsen, er en Bestemmelse, som er i meget ringe Overensstemmelse med Manden i samtlige vore nyere kommunale og politiske Valgløve, som jo i det Hele taget gaa ud paa at lade Valgbarheden være saa fri som mulig. Smidlertid, vi kjende jo alle de Omstændigheder, Forhold og Betragtninger, som gjorde sig gjældende den Gang og levede til denne Bestemmelse. Men jeg tror, at det ikke vilde være rigtigt nu ved Lov at ville gjøre en Indskrænkning i Valgbarheden paa dette Punkt, som paa ingen Maade med Sikkerhed kan siges at ligge i Grundloven. Efter min Mening er det nu endog saa saaledes, at man ved at træffe denne Bestemmelse vilde komme i Modstrid med Grundloven. Jeg kan imidlertid meget godt se, at Andre ville med Hensyn til dette være af en modsat Mening, men under alle Omstændigheder maa vistnok Enhver indrømme, at det er klart, at Grundloven, som kun fordrer det, at den